

อินทะไรดักฉัน

"สวัสดิ์ครับ กลับมาพบกันอีกครั้งทุกวันพฤหัสบดี เวลาสองทุ่มเป๊ะๆ ไม่ขาดไม่เกิน หลายคนอาจจะสงสัยว่าทำไมช่วงนี้ผมไม่ค่อยได้ตอบแฟนเพจเลย ต้องขอโทษจริงๆ ครับ พอดีว่าผมติดภารกิจเรื่องเรียนนิดหน่อย แต่ตอนนี้ก็เคลียร์ตัวเองเป็นที่เรียบร้อยแล้ว"

สัปดาห์ที่แล้ว กอล์ฟ เบญจมาภรณ์ โพสต์ถึงแฟนเพจ แต่ด้วยความที่ขี้เกียจลุกออกจากเตียงเดินไปรับให้เสียเวลา เลยจำต้องถ่ายมันทั้งอย่างนี้แหละ

"มาเริ่มกันเลยดีกว่า เมื่อช่วงสัปดาห์ก่อนน้องที่คณะหรือแม่แต่เพื่อนๆ เองก็ตามบิลด์ให้ผมไปดูหนังเรื่องหนึ่ง"

ผมหยุดชะงักไปชั่วครู่ สร้างบรรยากาศให้คนดูรู้สึกตื่นเต้นอยู่นิดหน่อย ตึกตอก ตึกตอก...

"ใช่แล้วครับ หนังเรื่องนั้นก็คือ... 'The girl that never stopped laughing 2' หรือชื่อไทยที่ทุกคนคุ้นหูกันดีอย่าง 'เด็กหญิงผู้ฮึดสู้' ภาคสองครับ"

รั้วมือสัส! ได้ยวคลิปร้อย

แต่ก็เหมือนว่าหน้าม้าที่อุตสาหะไปกอดเขาขออภัยให้มาช่วยจะหายไปจากสารบบหรือไม่ก็ตายหายไปก่อนแล้ว ผมเลยต้องรีบขึ้นประเด็นใหม่อย่างรวดเร็ว

"ตอนแรกเรื่องนี้มันไม่ได้ดึงดูดผมเลยนะ แถมเขาบอกว่าเรื่องราวไม่ได้เกี่ยวกับภาคแรกด้วย แล้วมึงจะทำภาคต่อทำเชี่ยอะไร แต่พอไปดูเท่านั้นแหละ

รู้เรื่อง! หนังสือเรื่องราวของเด็กหญิงไฮสกูลปีสุดท้ายคนหนึ่งที่ชื่อเอมี ซึ่งเธอมีอาการป่วยติดตัวมาตั้งแต่เด็ก พอหัวเราะจะหยุดไม่ได้ครับ จริงๆ จะเรียกว่าโรคกรรมค้างก็คงไม่ผิด แต่ผมจะไม่สปอยล์ต่อว่ามันเป็นยังไง ทุกคนต้องไปโดนกันเอง ที่นี้มาพูดถึงบท ภาพ และเพลงประกอบกันก่อน..."

หลังจากนั้นกระบวนการร่ายยาวก็เริ่มต้นขึ้นผ่านการเล่าเรื่องของผม งันล่ะละสิว่าผมเป็นใคร ถ้าไม่รู้ก็จะย้ำให้ฟังชัดๆ อีกครั้ง ผมชื่อ 'เดวิด' เป็นยูทูบเบอร์มือสมัครเล่น แต่จะบอกว่ามือสมัครเล่นก็คงไม่ถูกซะทีเดียว เพราะผมได้สร้างแอด์เคาต์นี้มาเกือบปีแล้ว และถือว่าประสบความสำเร็จพอสมควร เพราะมียอดสับตะไคร้อยู่ที่สามหมื่นกว่าคน ส่วนแฟนเพจที่บอกไปก่อนหน้านี้ยอดไลค์ปัจจุบันอยู่ที่สามหมื่นสี่พันคนถ้วน

รู้สึกเป็นไอดอลเวอร์

หลังจากอัดคลิปพูดคุยเรื่องหนังกันไปแล้วก็จะเข้าสู่กระบวนการตัดต่อ ใส่เสียง ใส่เพลง และอัปโหลดลงยูทูบให้ทุกคนได้ดูกันเสร็จสรรพ นี่ถือเป็นงานอดิเรกของผม และบุคคลสำคัญที่มักมีส่วนช่วยในงานอดิเรกเสมอก็คือเพื่อนรักคนนี้...

"มึง คลิปก่อนมีคนดูเยอะมากกกก" ถ้าถามว่ามันช่วยอะไรผม ก็ทุกอย่างนั่นแหละครับ แต่หลักๆ เห็นจะเป็นการนั่งฟังคนอย่างคุณฟูล่ามเป็นน้ำไหลไฟดับเหมือนวันนี้

"สามร้อยวิว"

"ฮะ"

"สามร้อยวิว กูเพิ่งเปิดเข้าไปดูเมื่อสิบห้านาทีก่อน"

"ยูทูบมึงมีปัญหาแน่นอน ลองดูใหม่นะ"

"ชื่อแซ่แฉล้มมีเลย วิวหนังเด็กหญิงผู้ฮาดั้น คนดูปัจจุบันสามร้อยสิบสี่วิว นี่คือเยอะของมึง?"

हां ภูนี้กว่ายังไม่กดเข้าไปดู

"ถ้าอยากให้คุณดูหลักหมื่นวันหลังมึงก็มาช่วยกูรีวิวสิวะ เห็นมีมึงในคลิปที่ไรยอดคนดูพุ่งพรวดๆ ตลอด" คำพูดนี้มักเป็นจริงเสมอ

เราทั้งคู่เรียนนิเทศศาสตร์ สาขาภาพยนตร์ ใครๆ ต่างก็เรียกเราว่าเด็กฟิล์ม ตอนนี้ผมอยู่ปีสามแล้ว ทั้งเรียนและทำกิจกรรมจนแทบไม่มีเวลาวางแต่แปด...มีสิ่งหนึ่งที่ผมกับเพื่อนสนิทอย่างมันมักทำด้วยกันแบบไม่ขาดตกบกพร่อง นั่นคือการตีตั๋วเข้าไปดูหนังในโรงภาพยนตร์ นั่งดูจนกว่าหน้าจอที่ปรากฏเอ็นด์เครดิตจะเปลี่ยนเป็นสีดำเราถึงจะเดินออกจากโรง พร้อมกับคำวิจารณ์และการแลกเปลี่ยนทัศนคติอย่างออกรสออกชาติ

จากการทำอะไรแบบนี้ ทำให้ผมต้องเจียดเวลามาทำช่องยูทูปเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับคนดู ผมแค่อยากรู้ว่าชาวบ้านเขาจะคิดเหมือนกันมั้ยหลังจากดูหนังเรื่องนั้นจบ เหมือนทุกอย่างจะเป็นไปได้สวยใช้มั้ยครับ เออ...แต่บางครั้งก็เหมือนจะไปได้แบบง่อยๆ ซะมากกว่า

วิดีโอของผมมักมีคนสนใจเข้ามาดูไม่มาก แต่ที่มากเป็นปกติเห็นจะเป็นวิดีโอที่มีเพื่อนของผมเข้ามามีส่วนร่วมด้วย ถ้าเรื่องไหนมีมันมานั่งข้างๆ รีวิวหนังด้วยกัน ฟันธงไว้เลยว่ายอดวิวหลักหมื่นขึ้นแน่นอน

"ช่องมึง มึงก็รีวิวเองสิลัด"

"ก็ถ้ามีมึงมันก็ดังกว่ามั้ยละ"

"อย่ามาเกาะกระแสดูดังครบคุณเดี๋ยวดู กูไม่ใช่คนหล่อใจดีสำหรับมึง" ผมถูกมือหนาผล็กหัวแรงๆ ไปที่ ก่อนเพื่อนรักหักเหลี่ยมโหดจะเดินจ้ำอ้าวไปยังทางเดินเชื่อมตึก เรงให้ผมต้องรีบสับเท้าตามอีกฝ่ายไปไม่ห่าง

"แล้วมึงหล่อสำหรับใครไม่ทราบ"

"หล่อสำหรับแฟนกูดิ"

จึก! เหมือนโดนมีดปักลงตรงกลางใจ ความรู้สึกที่ว่าเจ็บจนพูดไม่ออกมันเป็นอย่างนี้เอง

"แล้ววันนี้ว่างปะ จะชวนไปดูหนัง" ผมรีบเปลี่ยนเรื่องทันที

"ไม่วะ พอดีภู่นัดกับแจมไว้ว่าจะพากันกินข้าว ยังไงถ้ามึงอยากดูเรื่องไหนก็ดูไปก่อนได้เลย" เค้วง...คงเป็นคำเดียวที่อธิบายความรู้สึกตอนนี้ได้

สำหรับผม...คำว่าเพื่อนสนิทมันก็แค่สถานะที่เราสร้างเอาไว้เพื่อปกปิดความรู้สึกอะไรบางอย่างของตัวเองเท่านั้นแหละ ความจริงกูเกลียดคำนี้จะตาย

ถ้ามันหายไปจากโลกนี้ได้ก็คงดี เพราะผม...กำลังแอบชอบเพื่อนสนิทข้างเดียว
อยู่

ซึ่งบุคคลคนนี้ก็เชื่อว่าจะเหมือนกับคนธรรมดาทั่วไปเสียเมื่อไหร่ 'ไฉนมันมี
สิ่งทีเหนือกว่าชาวบ้านเขาอีกเยอะ และผมก็รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับมันไปซะหมด

เพื่อนสนิทของผมคนนี้ชื่อ 'ค้าย' ชื่อจริงคือนายขุนพล กริชภิรมย์ เกิด
วันพฤหัสบดีที่ 7 กันยายน พ.ศ. เกิดขอไม่บอก แต่ พ.ศ. ตายคือปีนี้แน่นอน
เพราะกูจะฆ่ามัน

ไฉค้ายเป็นคนกวนตีน มีพฤติกรรมแปลกประหลาดบางอย่าง เช่น ชอบ
กินข้าวกลางวันเวลาเที่ยงตรง เพราะกระเพาะของมันเป็นอวัยวะที่เที่ยงตรงที่สุด
ในโลก

"เฮีย! เหมือนเดิม"

"รอก่อนอาค้าย วันนี้ลูกค้ายอะ"

"ท้องผมร้องหนักมาก นี่เที่ยงแล้วเฮีย"

"งั้นวันนี้ลื้อก็ต้องไปแดกร้านอื่น ชี้เกียจลัดคิว"

"เฮียมีอะไรเหลือบ้าง แบบที่ตักกินได้เลยโดยไม่ต้องทำให้เสียเวลาอะ"

"เฮ้อออออ~"

"มี旨มัยเฮีย"

"อาภิมฮวย ลื้อไปเอาข้าวเปล่าคูลูกน้ำปลาให้อาค้ายที"

"อีกแล้วเหอหือ เดือนนี้เฮียค้ายกินน้ำปลาหมดไปสองขวดแล้วนะเตีย"

และทุกครั้งที่ผมเห็นมันกินข้าวคูลูกน้ำปลา เจ้าตัวก็ไม่เคยบ่นให้ได้ยิน
สักครั้งว่าไม่อร่อย มีแต่บอกว่าโชคดีที่ยังกินทันเวลาซะอย่างนั้น ผมกลัวจริงๆ
กลัวว่ามันจะตายห้าด้วยโรคไตมากกว่าแก่ตายไปพร้อมกัน

ไฉค้ายเป็นหนุ่มฮอต ถึงแม้ไม่ได้มีตำแหน่งใดการันตี แต่ด้วยความเจ้าชู้
ประตูดินบวกกับหน้าตาที่เข้าขั้นโอบ้าของสาว ๆ ก็ทำให้มันมีแฟนมาแล้วเกือบ
ทุกคนะ

"มึง ถ้าจริง ตั้งแต่คบกันมาเนี่ย มึงได้นับมัยว่าเคยมีแฟนมาแล้วกี่คน"

"ไม่ว่ะ เยอะเกิน"

"ลัคนิดก็จำไม่ได้หรอก"

"แล้วมึงมาเสือกเรื่องเมียกูทำไมเนี่ยไอ้เดี๋ย"

"เฮ้ย เพื่อนสนิทไม่มีสิทธิ์รู้เลยหรือไง"

"กูจำไม่ได้"

"เออจี้ ถ้ากูพูดชื่อคนอะอะไรมา มึงพอจะบอกกูได้มั้ยว่าเคยมีแฟนอยู่
คนไหนหรือเปล่า" เพราะกับบางคน บางช่วงเวลา ผมก็ไม่รู้ว่ามันซุกก็กเอาไว้
อีกหรือเปล่า ที่ควงออกหน้าออกตาว่าเยอะแล้ว แต่ที่ไม่บอกนี่คงมีอีกเป็น
ขบวน

"ว่ามาสิ"

"บริหารฯ"

"สามคนอะ ชอบสุดคือน้อยหนา" ฉาก 'เจี๊ยบ ตัดยางเราทำไม' ผุดขึ้นมา
ในหัวทันที

"สถาปัตย์ฯ"

"เด็กเออาร์ ดีสดีแต่ชื้อออย ไม่ชอบ"

"ศีกษาฯ"

"ดาวคณะที่ชื้อปอยไง"

"เกษตรฯ ละเกษตรฯ" เท่าที่รู้จักกับมันมา ผมไม่เคยเห็นมันควงสาว
คณะนี้เลย

"นางงามคันไถปีก่อนอะ"

จี้ก! ขนาดนางงามคันไถมึงยังพาดเขามาแล้วเลยหรอ

"สายสุขภาพละ แพทย์ฯ ทันตฯ เภสัชฯ สหเวชฯ พยาบาลฯ"

"น่าจะครบแล้วนะ"

"นิติฯ สังคมฯ วิศวกรรมฯ วิทยาฯ"

"อืม"

"อืมคือสั้นตีนไรวะ"

"เคยคบหมดแล้ว"

"ไอ้ค้าย นี่มึงล่าแต้มหรือไอ้สัตว์"

"แต่มีคณะเดียวและเมเจอร์เดียวที่กูไม่คบนะ"

"อะไร" ผมถามอย่างตื่นเต้น เพราะนี่อาจเป็นความหวังที่ทำให้ผมได้รู้ว่าจริงๆ แล้วมันก็เป็นคนเลือกคบคนเหมือนกัน...

"เด็กฟิล์ม กูถือคติไม่แตกเพื่อนร่วมเมเจอร์วะ เข้าใจกูมั๊ย"

อีกฝ่ายตอบว่าผมป้ๆ พร้อมกับบรอยยิ้มทรงเสน่ห์เหมือนอย่างเคย จะให้กูเข้าใจอะไร เข้าใจว่าถึงแม้จะแอบชอบเพื่อนสนิทแค่ไหนแต่ก็ไม่มีวันได้ลงเอยอยู่วันยังค่ำนะหรือ เจ็บสัด แต่ทำอะไรไม่ได้นอกจากพยักหน้าเข้าใจทั้ง... น้ำตา

ไอ้ค้ายเป็นคนไม่หวังของ แต่มีสิ่งหนึ่งที่มันหวังมากๆ และใครก็จะต้องไม่ได้มันนอกจากสาวๆ ในสต็อกของมัน นั่นคือบิ๊กไบค์ KTM 1190 RC8 ลูกรักที่ชื่อว่าชาร์ล

"สรุปวันนี้ไปดูหนังด้วยกันมั๊ย"

"ไปดิ"

"เอารถใครไป"

"มึงก็ขับรถของมึง ส่วนกูจะเอาซาวิไป"

"ซาวิไหน"

"ชาร์ลเป็นชื่อเล่น ซาวิเป็นชื่อจริง"

"มึงตลกหรือ"

"กูจริงจัง"

"ขอซ้อนท้ายซาวิมึงไปได้มั๊ย"

"คงไม่ได้วะ คันนี้ให้แค่สาวนั่งเท่านั้น เข้าใจตรงกันนะครี๊บเพื่อน"

เหมือนจะงนิดหน่อยนะครี๊บ แต่กูไม่เข้าใจมากๆ

ไอ้ค้ายเคยบอกกับผมว่า...การจะรักใครสักคน ถ้าเขาชอบเราจริงเขาก็ต้องมาหาเรา นั่นเลยเป็นเหตุผลที่มันไม่เคยจู่โจมเข้าหาเป้าหมายก่อน มีเพียงอีกฝ่ายเท่านั้นที่ตบเท้าเข้ามาหามันไม่ขาดสาย

"มนุษย์เมียโลค๊ะวะ"

"โลค๊ะอะไร"

"รูปสาวทีู่กุคย"

"นั่นไง แชตแดงละ ตอบชะสี"

Mint Supreeya พี่คะ นี่ใครอะคะ โลค๊ะรูปพี่เต็มไปหมดเลย แถมมีเพื่อน
ร่วมกันกับพี่ด้วย

Khunpol Krichpirom อ้อ พี่ก็เิ่มรู้เหมือนกันอะครับ

ปลิ้นปล้อนกะล่อนตอแหล นี่แหละนิสัยของมัน

และที่ล้ำคัญ...มันเป็นคนสัดทุกอย่างในชีวิตได้ง่ายมากกกก มากจน
ผมคิดว่าคนทั้งมหา'ลัยคงไม่มีใครเกิน

Rrrrr...!

"ครับ กำลังไปเดี๋ยวนี้อะละครับ" เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์ของเพื่อนรัก
ดังเข้ามาในโสตประสาท ทำให้ผมตื่นจากภวังค์ที่คิดย้อนกลับไปไกลโขกลับมา
ที่ปัจจุบันอีกครั้ง

ใช่ ตอนนีเรากำลังอยู่ตรงทางเดินเชื่อมตึก อีกสิบเมตรข้างหน้าเป็น
ลานจอดรถและผมกับไอ้ค้ายก็ต้องแยกย้ายกันไปคนละทาง

"แจมมีอะไร"

"..."

"มันใช่หรือ อย่างเง่าดิ"

"..."

"อย่าชวนทะเลาะ เบื่อ" เอาแล้วไงพอมึงเหยีย หนึ่งม้วนเดิม เล่นมาจนถึง
ฉากเดิมซ้ำๆ ไม่ไปไหน ผมว่าผมเคยดูฉากนี้มามากกว่าสิบรอบแล้วนะ ซึ่ง
ทุกครั้งไอ้ค้ายก็จะเป็นเหมือนเดิมนั้นคือ...

"ทำเลิกอีกแล้วหรือ เองั้นไปเลยครับ พี่เิ่มว่า" จากนั้นมันก็วางสายไป

และทุกครั้งอีกเช่นกันที่เวลารู้สึกหดหู่ ผมจะกลับมาที่ห้องเพื่อเปิดเพลง
ในแล็ปท็อปเครื่องเก่าของตัวเอง แล้วเดินตรงดิ่งไปยังห้องน้ำทันที

ปล่อยให้เพลงเศร้าๆ ดังเข้าไปในหู ผมร้องให้ ไม่ได้พุ่มพวยแต่ก็ยัง
เสียใจ มือข้างหนึ่งดันผนังเอาไว้ ส่วนอีกข้างหมุนวาล์วเปิดน้ำเพื่อให้ความเย็น
ช่วยคลายความเศร้า

เอ๋มวีมา!

"ไอ้สัตว์ น้ำไม่ไหล"

หมดมู้ดละไอ้เวร ต้องรีบวิ่งออกไปรีฟิตเพลงเก่าก่อนหันไปหยิบขวดน้ำ
ในตู้เย็นออกมา น้ำไม่ไหลก็แกะจากขวดน้ำดื่มเนี่ยแหละ สาดลงมา เอาให้
ใจพังกันไปเลย

ซ่า!!!

ไอ้ค้าย มึงควรรู้ว่ามึงทำให้กูสูญเสียน้ำดื่มไปแล้วเท่าไร? เปลือง
บรวลัยเลยว่ะ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)